

[Lindholt.]

opsparing, så skal befolkningen ifølge regeringen have indbetalt 1 mia kr. Det er det samme beløb, som tilbagebetales, omtrentlig da, i nedsættelser af skatterne i 1975, i januar og februar måned. Det vil altså sige, at fyrretyve dage efter at man under fanfarer har indkrævet 1 mia kr., så tilbagebetaler man den igen. Jeg tror, hele befolkningen vil være i stand til at se den mangel på logik, som præger den nuværende regering. Selv om I kun er 22, så skal I altså ikke regne med at blive ved med bare at få medlidenhed. Der skal også være lidt logik i den regering, vi har her i landet.

Men ikke nok med det. Denne milliard kroner, der opkræves i bunden opsparing, går jo ind ved, at der simpelt hen sker en overflytning fra den ene konto til den anden, i hvert fald for dem, der har kassekreditter osv. På anden vis kan opsparingen også foretages, det har der i hvert fald været annonceret i aviserne med. Man skulle blot indbetale 25 pct. af det beløb, man skulle binde, så var den sag i orden, og så skete det hele rent teknisk ved hjælp af posteringer osv. Denne bank skal have tjent ca. 25 pct. af et beløb svarende til 100 mill. kr., det vil altså sige en fortjeneste på 25 mill. kr.

Det er måske det, regeringen forstår ved en erhvervsvenlig politik. Det kunne godt være, at der var nogle andre, der syntes, at det var en ret ensidig erhvervsvenlighed. Man skulle jo tro, at regeringen havde forudset, hvordan det ville gå med denne bundne opsparing, og så i det mindste havde sørget for at få den ophævet, inden vi var kommet så vidt, som vi kom.

Ib Christensen (DR):

Hr. Erhard Jakobsen pastod, at modstanderne skulle have sagt, at hvis vi først kom ind i EF, så kunne vi aldrig komme ud igen. Nu er det jo svært at udelukke, at nogle modstandere kan have sagt sådan. Nu andrager vi 53 pct. af befolkningen, og det er jo svært at udelukke, hvad disse 53 pct. kan finde på at argumentere med.

Dengang, før 2. oktober 1972, var vi ikke så mange, men dog immervæk en tredjedel af det danske folk. Men vi kan vel redegøre for, hvad hver enkelt har sagt, og hvad vi har sagt på vore partiers vegne, og det,

retsforbundet har sagt, er, at vi har påpeget, at der i art. 240 ligger en stedsevarende forpligtelse. Der er ikke nogen opsigelsesprocedure, og deri må forudsætningsvis ligge, at dette her arrangement skal vare på ubegrænset tid. Derfor var der, sagde vi, kun to muligheder for at komme ud: enten det, at Danmark ganske enkelt brød traktaten, eller også det, som ville være mere parlamentarisk, at vi indledte en forhandlingsprocedure og ved fredelig overenskomst trådte ud af EF. Den mulighed er stadig væk til stede, for EF ønsker naturligvis ikke at opretholde medlemskabet for et land, hvor befolkningens flertal oven i købet nu synes at være modstandere af dette medlemskab. Kan der altså skabes flertal i dette ting for en udmeldelse, så er det da muligt.

Men vi har også påpeget, at det er klart, at i samme omfang integrationen og harmoniseringen skrider frem inden for EF, vil det i årenes løb blive vanskeligere og vanskeligere rent faktisk at komme ud af EF.

Hr. Brusvang kunne ikke rigtig forstå, hvorfor modstanden er steget, og han mener, at det skyldes vildledning fra EF-modstandernes side. Jeg gør opmærksom på, at der jo ikke har været ret megen EF-debat i månedsvis i Danmark, så det er ikke modstanderne, der har ansvaret eller æren for, at det er gået, som det er gået. Men EF-tilhængerne stillede en lang række trusler, en lang række løfter op. En lang række forventninger indgød de dette folkeflertal, der den 2. oktober 1972 stemte os ind i EF, og det har jo vist sig, at de forventninger, man opstillede, jo ikke har kunnet indfries. I stedet for at norske og svenske virksomheder skulle etablere sig i Danmark, er det nu danske arbejdere, der tager til Norge og Sverige for at få beskæftigelse. Betalingsbalanceunderskuddet, som man håbede at kunne neddæmpe eller fjerne ved medlemskabet, er blevet fordoblet i mellemtiden. Inflationen rinder stadig væk hurtigt, og husholdningspengene slår jo dårligere til nu, end de gjorde bare for 2-3 år siden. Det er alle disse ting, folk har registeret, der er den egentlige årsag.

Jeg synes, at denne diskussion om, hvorvidt vores økonomi var blevet væsentlig dårligere eller væsentlig ringere, eller hvilken forskel der i øvrigt havde været, om